

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Αριθμός Απόφασης
573/2025
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
Τμήμα 50

Αποτελούμενο από την Δικαστή Κυριακή Γαλλιού, Εφέτη, που όρισε το Τριμελές Συμβούλιο Διοικήσεως του Εφετείου Αθηνών, και από τη Γραμματέα Θεώνη Αναγνωστοπούλου.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 22-10-2024 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΕΚΚΑΛΟΥΝΤΟΣ: XXXX (ΑΦΜ XXX), κατοίκου XXXX, οδός XXXXXX, ο οποίος εκπροσωπήθηκε στο ακροατήριο του Δικαστηρίου τούτου, με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 ΚΠολΔ, από την πληρεξούσια δικηγόρο, Μαγδαληνή Σκόνδρα (ΑΜ/ΔΣΘ 5729), που προσκόμισε το υπ' αριθμ. XXXXX γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων Δ. Σ. Θεσσαλονίκης.

ΤΗΣ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΗΣ: ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «XXXXXXXXXX» και το διακριτικό τίτλο «XXXXX (ΑΦΜ XXXXXXXXXXXXX)», που εδρεύει στην XXXXXXXXXXXXXXXX, όπως εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία προήλθε από συγχώνευση των παρακάτω ανωνύμων εταιρειών : α) XXXXXXXXXXXXXXXX, β) XXXXXXX γ) XXXXXXX και δ) XXXXXXXΕ», με απορρόφηση των δεύτερης, τρίτης και τέταρτης από την πρώτη (βλ. την υπ' αρ. πρωτ. XXXXXXXXXXXXX ανακοίνωση της Δ/νσης XXXXXXXXXXXXXXXX) και η οποία εκπροσωπήθηκε στο ακροατήριο του Δικαστηρίου τούτου, με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 ΚΠολΔ, από την πληρεξούσια δικηγόρο Ελένη Φρουδάκη (ΑΜ/ΔΣΑ 020940), και προσκόμισε το υπ' αριθμ. XXXXXXXX γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων ΔΣΑ.

Ο ενάγων και, ήδη εκκαλών, με την από 27-7-2023 αγωγή του προς το Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών, που έχει κατατεθεί με αριθμό XXXXXXXXXXXXXXXX, ζήτησε να γίνουν δεκτά τα όσα αναφέρονται σε αυτήν. Το Δικαστήριο εκείνο εξέδωσε την υπ' αριθμ. 456/2024 οριστική του απόφαση, με την οποία έκανε εν μέρει δεκτή την αγωγή. Την απόφαση αυτή προσέβαλε ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου ο ενάγων και ήδη

εκκαλών, με την από 28-6-2024 έφεσή του προς το Δικαστήριο τούτο, που έχει κατατεθεί με αριθμό XXXXXXXX και προσδιορίστηκε για να δικαστεί με αρ. εκθ. καταθ. XXXXXXXXXXXXXXXX, για τη δικάσιμο, που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, κατά την οποία εκφωνήθηκε από τη σειρά του οικείου πινακίου και συζητήθηκε.

Οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων, κατόπιν δηλώσεών τους, που έγιναν σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 242 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δ., δεν παραστάθηκαν στο ακροατήριο του Δικαστηρίου τούτου, αλλά κατέθεσαν εμπρόθεσμα προτάσεις.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η υπό κρίση από 28-6-2024 (αριθμ. εκθ. καταθ. XXXXXX) έφεση του εν μέρει ηττηθέντος πρωτοδίκως ενάγοντος, κατά της υπ' αριθμ. 456/20- 5-2024 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, το οποίο δίκασε την από 27-7-2023 με αριθμό κατάθεσης XXXXXXXXXXXX αγωγή του ενάγοντος εναντίον της τότε εναγομένης και ήδη εφесίβλητης, κατά την ειδική διαδικασία των εργατικών διαφορών (άρθρο 614 παρ. 3 ΚΠολΔ, σε συνδ. με άρθρο 14 παρ. 3 Ν. 3471/2006), αρμοδίως καθ' ύλη και κατά τόπο φέρεται προς συζήτηση ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου και έχει ασκηθεί νόμιμα, με κατάθεση του σχετικού δικογράφου στη γραμματεία του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, σύμφωνα με τις νόμιμες διατυπώσεις, (άρθρα 495, 513, 516-518, 520 του ΚΠολΔ ως ισχύουν μετά την τροποποίηση του ΚΠολΔ με το άρθρο 1, άρθρο τρίτο και ένατο του Ν 4.335/2015) και είναι εμπρόθεσμη, εφόσον δεν προκύπτει επίδοση της εκκαλουμένης απόφασης, ούτε παρήλθε διετία από την έκδοση της. Επομένως, πρέπει η έφεση να γίνει τυπικά δεκτή και να εξεταστεί ως προς το παραδεκτό και το βάσιμο των λόγων της, κατά την ίδια ως άνω διαδικασία με την οποία εκδόθηκε η εκκαλουμένη απόφαση (άρθρο 533 ΚΠολΔ), ενώ έχει καταβληθεί το προβλεπόμενο από τη διάταξη του άρθρου 495 παρ. 3 Κ.Πολ.Δ παράβολο (βλ. με αριθμό XXXXXXXXXXXX e - Παράβολο, που αναφέρεται επίσης στην ως άνω XXXXXXXXXXXX έκθεση κατάθεσης).

Με την από 27-7-2023 αγωγή, που άσκησε ο ενάγων και ήδη εκκαλών ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, ισχυρίσθηκε ότι η εναγομένη είναι πάροχος τηλεπικοινωνιών και ότι ο ίδιος, ο οποίος είναι ελεύθερος επαγγελματίας-XXXXXXXXXXXX, τυγχάνει συνδρομητής καρτοκινητής τηλεφωνίας της (με αριθμό

XXXXXXXXXXXXX). Ότι, κατόπιν αιτημάτων του i/ στις 28-1-2016, εντάχθηκε, στο θεσμοθετημένο Μητρώο, σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στο άρθρο 11 παρ. 2 του ν. 3471/2006, προκειμένου να μη δέχεται κλήσεις με ανθρώπινη παρέμβαση για προωθητικούς και διαφημιστικούς σκοπούς και, ii/ στις 31-1-2018, άσκησε το δικαίωμα εναντίωσης, που του παρείχε το άρθρο 13 του ν. 2472/1997 και ήδη 21 του ΓΚΠΔ (με ημερομηνία έναρξης ισχύος 25-5-2018), προκειμένου να εξαιρεθεί από κάθε είδους προωθητικές ενέργειες της με κάθε άλλο, πλην του ανωτέρω, μέσο επικοινωνίας (sms, email κ.λπ.). Ωστόσο, παρά το γεγονός ότι η εναγομένη καταχώρησε τα αιτήματά του, δέχθηκε εκ μέρους της τέσσερα συνολικά sms για προωθητικούς σκοπούς (δύο προωθητικά sms στις 14-6-2018 και από ένα στις 19-9-2019 και στις 27-11-2019), κατά τα αναλυτικά αναφερόμενα στο δικόγραφο της αγωγής, γεγονός που συνιστά παραβίαση των παρ. 1, 2, 3, και 4 του άρθρου 11 και του άρθρου 14 του ν. 3471/2006. Συγκεκριμένα, η τελευταία δεν συμμορφωνόταν και συνέχιζε να τον οχλεί για προωθητικούς σκοπούς, αν και ο ίδιος, μετά από κάθε όχληση, επικοινωνούσε με την εναγομένη και της δήλωνε την εναντίωσή του και ότι ήδη έχει προβεί στις ανωτέρω νόμιμες ενέργειες. Ότι, περαιτέρω, η εναγομένη, μη ανταποκρινόμενη στα γραπτά αιτήματά του για τη χορήγηση στοιχείων αναφορικά με τα προσωπικά του δεδομένα, κατά τα ειδικότερα εκτιθέμενα, του στέρησε το δικαίωμα πρόσβασης, επίσης κατά παράβαση της σχετικής νομοθεσίας. Κατόπιν καταγγελιών του στην ΑΠΔΠΧ για τις ανωτέρω παραβάσεις, εκδόθηκε σε βάρος της εναγομένης, η υπ'αρ. XXXXXXXXXXXX απόφαση της Αρχής Προστασίας Δεδομένων Προσωπικού Χαρακτήρα (ΑΠΔΠΧ), που της επέβαλε πρόστιμο ύψους 150.000 ευρώ, για παραβίαση των διατάξεων των άρθρων 21 παρ. 3, 15 παρ. 1, σε συνδυασμό με 12 παρ. 2, 3 και 4 και 25 παρ. 1 του ΓΚΠΔ. Με βάση το ιστορικό αυτό, επικαλούμενος ότι οι παραπάνω παράνομες και υπαίτιες πράξεις της εναγόμενης, δια των προστηθέντων οργάνων της, που συνίστανται επιπλέον και στην παράνομη επεξεργασία των προσωπικών του δεδομένων, οι οποίες διήρκησαν παρά τις επανειλημμένες διαμαρτυρίες του για αρκετά ευρύ χρονικό διάστημα, προσέβαλαν την προσωπικότητά του και προκάλεσαν σε αυτόν μεγάλη ψυχική αναστάτωση, στεναχώρια, εκνευρισμό και ανησυχία, ζήτησε, όπως παραδεκτά, με προφορική δήλωσή του στο ακροατήριο του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, περιόρισε το καταψηφιστικό αίτημα της αγωγής του σε εν μέρει καταψηφιστικό

και εν μέρει έντοκο αναγνωριστικό, Α/ να αναγνωρισθεί η υποχρέωση της εναγομένης να του καταβάλλει το ποσό των 20.000 ευρώ (αναφορικά με τις δύο πρώτες πράξεις) και να υποχρεωθεί η εναγομένη να του καταβάλει το ποσό των 20.000 ευρώ (αναφορικά με τις λοιπές), ήτοι 10.000 ευρώ για κάθε μία παράβαση, ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, με το νόμιμο τόκο από την επόμενη επίδοσης της αγωγής μέχρι πλήρους εξοφλήσεως, Β/ να υποχρεωθεί η εναγομένη να παραλείπει παρόμοιες παραβάσεις στο μέλλον, με απειλή χρηματικής ποινής ύψους 12.000 ευρώ για κάθε παραβίαση της υποχρέωσης συμμόρφωσης, Γ/ να κηρυχθεί η απόφαση προσωρινά εκτελεστή και Δ/ να καταδικασθεί η εναγομένη στην καταβολή της δικαστικής του δαπάνης. Επί της ως άνω αγωγής εκδόθηκε, αντιμωλία των διαδίκων, η εκκαλουμένη με αριθμό 456/2024 οριστική απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, με την οποία, i/ αφού για το παραδεκτό της συζήτησης αυτής προσκομίστηκε από τον ενάγοντα το κατ' άρθρο 3 παρ. 2 του ν. 4640/2019 ενημερωτικό έντυπο, νομίμως υπογεγραμμένο και, ii/ για το εν μέρει καταψηφιστικό αντικείμενο αυτής, καταβλήθηκε το αναλογούν τέλος δικαστικού ενσήμου, με τις νόμιμες προσσαυξήσεις υπέρ τρίτων, κρίθηκε αυτή (αγωγή) νόμιμη, έγινε εν μέρει δεκτή ως και ουσιαστικά βάσιμη και, Α/ υποχρεώθηκε η εναγομένη να παραλείπει στο μέλλον την επικοινωνία με τον τηλεφωνικό αριθμό του ενάγοντα για προωθητικούς-διαφημιστικούς σκοπούς, με την απειλή χρηματικής ποινής ύψους 1.000 ευρώ για κάθε παραβίαση της απόφασης ως προς την προηγούμενη διάταξη, η οποία κηρύχθηκε προσωρινά εκτελεστή, Β/ υποχρεώθηκε η εναγομένη να καταβάλλει στον ενάγοντα το ποσό των 1.500 ευρώ με το νόμιμο τόκο από την επίδοσης της αγωγής μέχρι πλήρους εξοφλήσεως, καταδικάζοντάς την σε μέρος των δικαστικών εξόδων του ενάγοντος, ύψους 150 ευρώ. Κατά της εν λόγω απόφασης παραπονείται ο εκκαλών, με την κρινόμενη έφεσή του, για εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου, ώστε να εξαφανιστεί η εκκαλουμένη και να γίνει δεκτή εν όλω η αγωγή του.

Το ζήτημα των τηλεφωνικών κλήσεων, για σκοπούς απευθείας προώθησης προϊόντων ή υπηρεσιών και για κάθε είδους διαφημιστικούς σκοπούς, ρυθμίζεται στο άρθρο 11 Ν. 3471/2006, όπου ορίζονται τα σχετικά με τις μη ζητηθείσες επικοινωνίες. Ειδικότερα, στη διάταξη των παραγράφων 1 και 2 του άρθρου 11 Ν. 3471/2006, όπως αυτό τροποποιήθηκε με τις διατάξεις του άρθρου 16 παρ. 1 και 2 Ν. 3917/2011, ορίζεται ότι: «1. Η χρησιμοποίηση αυτόματων συστημάτων κλήσης συσκευών, ιδίως με

χρήση τηλεομοιοτυπίας (φαξ) ή ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, και γενικότερα η πραγματοποίηση μη ζητηθεισών επικοινωνιών με οποιοδήποτε μέσο ηλεκτρονικής επικοινωνίας, χωρίς ανθρώπινη παρέμβαση για σκοπούς απευθείας εμπορικής προώθησης προϊόντων ή υπηρεσιών και για κάθε είδους διαφημιστικούς σκοπούς επιτρέπεται μόνο, αν ο συνδρομητής συγκατατεθεί εκ των προτέρων ρητώς.

2. Δεν επιτρέπεται η πραγματοποίηση μη ζητηθεισών επικοινωνιών (κλήσεων) για τους ανωτέρω σκοπούς, εφόσον ο συνδρομητής έχει δηλώσει προς τον φορέα παροχής της διαθέσιμης στο κοινό υπηρεσίας, ότι δεν επιθυμεί γενικώς να δέχεται τέτοιες κλήσεις. Ο φορέας υποχρεούται να καταχωρίζει δωρεάν τις δηλώσεις αυτές σε ειδικό κατάλογο συνδρομητών ο οποίος είναι στη διάθεση κάθε ενδιαφερομένου». Η ανωτέρω διάταξη είναι σύμφωνη με όσα ορίζονται στο άρθρο 13 της Οδηγίας 2002/58/EK σχετικά με την επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και την προστασία της ιδιωτικής ζωής στον τομέα των ηλεκτρονικών επικοινωνιών, όπως αυτή έχει τροποποιηθεί με την Οδηγία 2009/136/EK, η οποία στην παρ. 3 του ανωτέρω 14 άρθρου αφήνει στη διακριτική ευχέρεια του εθνικού νομοθέτη να ρυθμίσει τις προϋποθέσεις πραγματοποίησης τηλεφωνικών κλήσεων με ανθρώπινη παρέμβαση είτε μετά από προηγούμενη συγκατάθεση (σύστημα «opt in») είτε με δήλωση αντίρρησης (σύστημα «opt out»). Το σύστημα «opt out» έχει ως συνέπεια ότι τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα μπορούν να απευθύνουν τις αντιρρήσεις τους, όσον αφορά την επεξεργασία των δεδομένων τους, είτε ειδικά, απευθείας στον υπεύθυνο επεξεργασίας (δηλαδή στο διαφημιζόμενο), ασκώντας το δικαίωμα αντίρρησης ως προς την επεξεργασία προσωπικών δεδομένων, βάσει του άρθρου 13 Ν. 2472/1997 είτε γενικά, μέσω της εγγραφής τους στον ειδικό κατάλογο συνδρομητών του παρόχου που προβλέπει το άρθρο 11 παρ. 2 Ν. 3471/2006 (ΣτΕ 1713/2023, ΣτΕ 1845/2022, ΣτΕ 1451/2021). Ο Νόμος προβλέπει τη δημιουργία Μητρώων («opt out») σε κάθε πάροχο υπηρεσιών ηλεκτρονικών επικοινωνιών, ότι δεν επιθυμεί να λαμβάνει τηλεφωνικές κλήσεις για απευθείας εμπορική προώθηση. Ο κάθε πάροχος φέρει, με την προαναφερόμενη διάταξη, την υποχρέωση να τηρεί, με αυτές τις δηλώσεις, Δημόσιο Μητρώο που επιτελεί έναν δημόσιο σκοπό και στο οποίο έχει πρόσβαση όποιος ενδιαφέρεται να το χρησιμοποιήσει για απευθείας εμπορική προώθηση. Βάσει των ανωτέρω, οι πάροχοι έχουν την υποχρέωση: α) να τηρούν το Δημόσιο Μητρώο, που, όπως προαναφέρθηκε, τους ανατέθηκε με την ανωτέρω διάταξη, και β) όταν οι ίδιοι ενεργούν με σκοπό να

διαφημίζουν τις υπηρεσίες τους να λαμβάνουν υπόψη το Μητρώο που τηρούν όχι μόνο οι ίδιοι αλλά και κάθε άλλος πάροχος. Έτσι, οι πάροχοι προκειμένου να προβούν νόμιμα σε προωθητικές ενέργειες (για διαφημιστικούς σκοπούς των ιδίων), όπως κάθε διαφημιζόμενος, οφείλουν να ελέγχουν προηγουμένως και τις δύο κατηγορίες αρχείων δηλώσεων, δηλαδή αυτήν που αφορά στους συνδρομητές όλων των παροχών (και του ιδίου) που έχουν δηλώσει ότι δεν επιθυμούν να λαμβάνουν διαφημιστικές κλήσεις γενικά και αποτελεί το σύνολο των επί μέρους μητρώων του άρθρου 11 παρ. 2 Ν. 3471/2006 που θα πρέπει να λαμβάνουν ανά τακτά χρονικά διαστήματα (μηνιαία) από κάθε πάροχο και αυτήν που αναφέρεται στον ίδιο τον πάροχο ειδικά. Οι διαφημιζόμενοι οφείλουν να λαμβάνουν από όλους τους παρόχους επικαιροποιημένα αντίγραφα των μητρώων του άρθρου 11 Ν. 3471/2006 και να εξασφαλίζουν ότι έχουν διαθέσιμες τις δηλώσεις των συνδρομητών που έχουν πραγματοποιηθεί έως τριάντα ημέρες πριν από την πραγματοποίηση της τηλεφωνικής κλήσης. Εξάλλου, με τις διατάξεις του Ν. 3471/2006 (με τις οποίες συμπληρώνεται το προϋπάρχον αυτού νομικό πλαίσιο: άρθρο 2 παρ. 1, 5 παρ. 1, 9 παρ. 1 εδ. 2, 94 και 19 Συντάγματος, 57 ΑΚ κ.λπ) οριοθετείται η έκταση προστασίας των αντιτιθέμενων αγαθών της προσωπικότητας (ως προς την έκφανση της πληροφοριακής αυτοδιάθεσης και ιδιωτικότητας του ατόμου) και της πληροφοριακής ελευθερίας (του δικαιώματος του προσώπου να πληροφορεί και να πληροφορείται), θέτοντας στην άσκηση της τελευταίας συγκεκριμένους περιορισμούς, ώστε να διασφαλίζεται τόσο η προστασία της πληροφοριακής αυτοδιάθεσης και ιδιωτικότητας του φυσικού προσώπου όσο και η ελεύθερη κυκλοφορία (συλλογή - μετάδοση - χρήση) των πληροφοριών που μπορεί ν' αφορούν το φυσικό πρόσωπο, για την ασφάλεια των συναλλαγών και για την εγκαθίδρυση και λειτουργία της εσωτερικής αγοράς. Φορέας της σχετικής αξίωσης για χρηματική ικανοποίηση είναι αυτός που υπέστη άμεσα την ηθική βλάβη, δηλαδή το κατά τις διατάξεις του Ν. 3471/2006 υποκείμενο των προσωπικών δεδομένων (σχετ. ΑΠ 1257/2005), η αξίωση όμως αποζημίωσης λόγω ηθικής βλάβης αυτού με βάση την ανωτέρω διάταξη διαφοροποιείται από τις αντίστοιχες διατάξεις των άρθρων του ΑΚ, που εφαρμόζονται μόνο συμπληρωματικά κατά το μέτρο που δεν αντιτίθενται στο νόμο. Ειδικότερα, με τη διάταξη του άρθρου 14 παρ. 1 και 2 του νόμου αυτού ορίζεται ότι: (παρ. 1). «Φυσικό ή νομικό πρόσωπο που, κατά παράβαση του νόμου αυτού,

προκαλεί περιουσιακή βλάβη υποχρεούται σε πλήρη αποζημίωση. Αν προκάλεσε ηθική βλάβη, υποχρεούται σε χρηματική ικανοποίηση», (παρ. 2). «Η κατά το άρθρο 932 Α.Κ. χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης για παράβαση του παρόντος νόμου ορίζεται, κατ' ελάχιστο, στο ποσό των δέκα χιλιάδων (10.000) ευρώ, εκτός αν ζητηθεί από τον ενάγοντα μικρότερο ποσό. Η χρηματική ικανοποίηση επιδικάζεται ανεξάρτητα από την αιτούμενη αποζημίωση για περιουσιακή βλάβη», ενώ με την παρ. 3 του ιδίου άρθρου ορίζεται περαιτέρω ότι «Οι απαιτήσεις του παρόντος άρθρου εκδικάζονται κατά τη διαδικασία των άρθρων 664 έως 676 Κ.Πολ. Δ., ανεξάρτητα από την έκδοση ή μη απόφασης της Αρχής Προστασίας Δεδομένων Προσωπικού Χαρακτήρα ή της Αρχής Διασφάλισης του Απορρήτου των Επικοινωνιών για τη διαπίστωση παρανομίας ή την άσκηση ποινικής δίωξης». **Εξ άλλου τα θεμελιώδη δικαιώματα των υποκειμένων, που μπορεί να θίγονται ή περιορίζονται, όχι μόνο διασφαλίζονται συνταγματικά, αλλά τίθενται, υπό την «εγγύηση του Κράτους» και περιορίζονται μόνον χάριν λόγων δημοσίου συμφέροντος και υπό προϋποθέσεις. Ο εθνικός νομοθέτης, με σκοπό να διασφαλίσει την ελάχιστη προστασία των πολιτών από επεμβάσεις στα προσωπικά τους δεδομένα και στην ιδιωτικότητα αυτών από συνήθως ισχυρά οικονομικούς οργανισμούς που προωθούν τα προϊόντα τους και παράλληλα να έχει η ορισθείσα χρηματική ικανοποίηση, τον απαιτούμενο αποτρεπτικό χαρακτήρα, έθεσε με τη διάταξη της παρ. 2 του άρθρου 14 του ν. 3471/2006 ως ελάχιστο όριο της «εύλογης χρηματικής ικανοποίησης το ποσό των 10.000 ευρώ. Συνεπώς, δεν είναι αντισυνταγματική η εν λόγω διάταξη, ως αντικειμένη στην από το άρθρο 25 παρ. 1 του Συντάγματος αρχή της αναλογικότητας, αλλά σύμφωνη με τις διατάξεις των άρθρων 2 παρ. 1 και 9Α του Συντάγματος, ενώ δεν υφίσταται αναλογία μεταξύ των οικονομικών σκοπών που εξυπηρετούνται με τις «αζήτητες» τηλεφωνικές διαφημιστικές κλήσεις και των συνταγματικά προστατευομένων προσωπικών δεδομένων των πολιτών.** Ακόμα, η αρχή της αναλογικότητας, που καθιερώνει η διάταξη του άρθρου 25 παρ. 1 του Συντάγματος, απευθύνεται και στο δικαστή, όσον αφορά τις σχέσεις των διαδίκων, ως δεσμευτική δικαιοκίνητη αρχή, έστω και αν τούτο ρητά δεν αναφέρεται σε αυτήν. Η εν λόγω αρχή αποτελεί την αντίστροφη μορφή της απαγόρευσης της κατάχρησης δικαιώματος που επίσης καθιερώνει η διάταξη της παρ. 3 του ιδίου άρθρου του Συντάγματος, γεγονός που συμβαίνει όταν το ασκούμενο δικαίωμα υπερβαίνει προφανώς τα ακραία όρια που θέτουν η καλή πίστη ή τα χρηστά

ήθη, καθώς και ο οικονομικός και κοινωνικός σκοπός του δικαιώματος. Στην περίπτωση δε υπέρβασης της αρχής της αναλογικότητας πρόκειται για δυσαναλογία μέσου προς το σκοπό, δηλ. το ασκούμενο δικαίωμα (μέσο) έχει απολέσει την αναλογία του προς τον επιδιωκόμενο σκοπό και συνακόλουθα η άσκησή του δεν είναι επιτρεπτή. Επομένως, όπως και η κατάχρηση δικαιώματος που αποτελεί απαγορευτικό κανόνα και οριοθετεί αρνητικά την άσκηση των δικαιωμάτων, έτσι και η αρχή της αναλογικότητας αποτελεί κανόνα δικαίου (γενική νομική αρχή), η οποία προσδιορίζει την τελολογική λειτουργία των πάσης φύσεως δικαιωμάτων, ακόμη και του ιδιωτικού δικαίου. Από τα ως άνω συνάγεται, ως γενική νομική αρχή, ότι η έννομη συνέπεια που είτε προβλέπεται από κανόνα δικαίου κατώτερης τυπικής ισχύος από εκείνες του Συντάγματος, είτε απαγγέλλεται από δικαστικό ή διοικητικό όργανο, πρέπει να τελεί, σε σχέση ανεκτής αναλογίας προς το αντίστοιχο πραγματικό, δηλ. να μην υπερβαίνει τα όρια όπως διαγράφονται από τα δεδομένα της κοινής πείρας και της κοινής περί δικαίου συνείδησης σε ορισμένο τόπο και χρόνο, όπως αυτά αποτυπώνονται με τη συνήθη πρακτική των δικαστηρίων. Η κρίση δηλαδή του ουσιαστικού δικαστηρίου πρέπει να μην παραβιάζει την αρχή της αναλογικότητας, ούτε να υπερβαίνει τα ακραία όρια της διακριτικής του ευχέρειας, οπότε και πάλι παραβιάζεται η εν λόγω αρχή. Τέλος, από το άρθρο 932 ΑΚ προκύπτει ότι σκοπός της διάταξης αυτής είναι να επιτυγχάνεται μία υπό ευρεία έννοια αποκατάσταση του παθόντος για την ηθική του βλάβη, που αυτός υπέστη λόγω της αδικοπραξίας, ήτοι για τη μη αποτιμητή σε χρήμα ζημία που υφίσταται ο παθών από την προσβολή των μη περιουσιακών αγαθών του (ζωής, υγείας, ελευθερίας, τιμής κλπ), η οποία είναι ανεξάρτητη από την κατά τα άρθρα 297 και 298 του ΑΚ ζημία σε περιουσιακά αγαθά αυτού, ώστε αυτός να απολαύσει μία δίκαιη και επαρκή ανακούφιση και παρηγοριά, χωρίς, από το άλλο μέρος, να εμπορευματοποιείται η προσβληθείσα ηθική αξία και να επεκτείνεται υπέρμετρα το ύψος της αποζημίωσης προς αποκατάσταση της ηθικής βλάβης, η οποία άλλωστε δεν μπορεί να αποτιμηθεί επακριβώς σε χρήμα. Με βάση το σκοπό αυτό αντλούνται, στη συνέχεια, ως ουσιώδη χαρακτηριστικά της έννοιας του "ευλόγου" εκείνα τα κριτήρια που αποτελούν τα πλέον πρόσφορα μέσα για την εκπλήρωση του εν λόγω σκοπού της διάταξης αυτής. Τέτοια κριτήρια είναι ιδίως το είδος και η βαρύτητα της προσβολής, η έκταση της βλάβης, οι όλες ειδικότερες συνθήκες τέλεσης της αδικοπραξίας, η περιουσιακή, κοινωνική και προσωπική κατάσταση των μερών και κυρίως του

παθόντος, η βαρύτητα του πταίσματος του δράστη (στο βαθμό που επηρεάζει την ένταση της ηθικής βλάβης), η βαρύτητα του τυχόν συντρέχοντος πταίσματος του θύματος. Τα κριτήρια αυτά πρέπει να οδηγούν το δικαστή να σχηματίσει την κατά το άρθρο 932 ΑΚ εύλογη κρίση του όχι κατά τις υποκειμενικές του ανέλεγκτες αντιλήψεις, αλλά κατ' εφαρμογή του αντικειμενικού μέτρου που θα εφαρμόζε και ο νομοθέτης, αν έχετε ο ίδιος τον κανόνα αποκατάστασης της ηθικής βλάβης στην ατομική περίπτωση. Συνάγεται δε το αντικειμενικό αυτό μέτρο από τον ανωτέρω σκοπό του άρθρου 932 ΑΚ και, μέσω αυτού, από την όλη κλίμακα των υπερκείμενων σκοπών του συστήματος αποζημίωσης, λόγω αδικοπραξίας, του ΑΚ. Η κρίση του δικαστηρίου της ουσίας, όσον αφορά το ύψος της επιδικαστέας χρηματικής ικανοποίησης, αποφασίζεται (κατ' αρχήν αναίρετικώς ανέλεγκτα), με βάση τους ισχυρισμούς και τα αποδεικτικά στοιχεία που θέτουν στη διάθεσή του οι διάδικοι. Επιβάλλεται, όμως, σε κάθε περίπτωση, κατά τον καθορισμό του επιδικαζόμενου ποσού, να τηρείται η αρχή της αναλογικότητας ως γενική νομική αρχή και δη αυξημένης τυπικής ισχύος (άρθρα 2 παρ. 1 και 25 του Συντάγματος), με την έννοια ότι η σχετική κρίση του δικαστηρίου δεν πρέπει να υπερβαίνει τα όρια, όπως αυτά διαπιστώνονται από τα δεδομένα τη κοινής πείρας και την κοινή περί δικαίου συνείδηση σε ορισμένο τόπο και χρόνο, όπως αποτυπώνονται στη συνήθη πρακτική των δικαστηρίων. Και τούτο, διότι μία απόφαση, με την οποία επιδικάζεται ένα ευτελές ή υπέρμετρα μεγάλο ποσό, ως δήθεν εύλογο κατά την ελεύθερη κρίση του δικαστηρίου, προς αποκατάσταση της ηθικής βλάβης, ευτελίζει, στην πρώτη περίπτωση (όσον αφορά τον παθόντα), το σεβασμό της αξίας του ανθρώπου, και στη δεύτερη (όσον αφορά τον υπόχρεο), το δικαίωμα της περιουσίας του, αφού το δικαστήριο, επεμβαίνοντας στη διαφορά μεταξύ ιδιωτών, πρέπει, όπως προαναφέρθηκε, να τηρεί μία δίκαιη ισορροπία ανάμεσα στα αντιτιθέμενα συμφέροντα, με παράλληλη προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων. Στο σημείο αυτό σημειώνεται ότι η έννοια της αναλογικότητας είναι έννοια αυστηρότερη του "ευλόγου" και συνακόλουθα το "εύλογο" εμπεριέχεται αναγκαιώς στο "ανάλογο". Άλλωστε την αρχή αυτή, υπό την προεκτεθείσα έννοια, εκφράζει και η υπερνομοθετικής ισχύος διάταξη του άρθρου 1 του πρώτου πρόσθετου πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, υπό την έννοια ότι πρέπει να υπάρχει μία ανεκτή σχέση αναλογικότητας μεταξύ των χρησιμοποιούμενων μέσων και του σκοπού που επιδιώκει κάθε μέτρο, το οποίο αποστερεί ένα άτομο από θεμελιακό δικαίωμά του, όπως από την ιδιοκτησία του. Ενόψει όλων αυτών, η

κρίση του δικαστηρίου της ουσίας ως προς το ύψος του ποσού της επιδικαστέας χρηματικής ικανοποίησης ελέγχεται αναίρετικά από τους αριθμούς 1 και 19 του άρθρου 559 του ΚΠολΔ (και από τους αριθμούς 1 και 6 του άρθρου 560 του ΚΠολΔ), για το αν παραβιάζεται ευθέως ή εκ πλαγίου η αρχή της αναλογικότητας (άρθρο 2 παρ.1 και 25 του Συντάγματος) υπό την προεκτεθείσα έννοια, αλλά και όταν διαπιστώνεται υπέρβαση από το δικαστήριο της ουσίας των ακραίων ορίων της διακριτικής του ευχέρειας (Ολ ΑΠ 9/2015, ΑΠ 392/2022, ΑΠ 617/2022, ΑΠ 367/2020). **Ειδικότερα, εφόσον κατά τα ήδη προεκτεθέντα το ελάχιστο όριο των 10.000 ευρώ που προβλέπει η διάταξη της παρ. 2 του άρθρου 14 του ν. 3471/2006 δεν αντίκειται στην καθοριζόμενη από το Σύνταγμα αρχή της αναλογικότητας, αλλά έχει θεσπισθεί για την ουσιαστική προστασία θεμελιωδών δικαιωμάτων, που προστατεύονται από το Σύνταγμα, η κρίση του Δικαστηρίου της ουσίας για το αν παραβιάζεται η εν λόγω αρχή ελέγχεται μόνο αν η επιδικασθείσα χρηματική ικανοποίηση υπερβαίνει τα ως άνω από το νόμο καθοριζόμενα ελάχιστα όρια (ΑΠ 564/2024).**

Στην προκειμένη περίπτωση, από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων, XXXXXXXX, για λογαριασμό του ενάγοντος και XXXXXXXX, για λογαριασμό της εναγομένης, που εξετάστηκαν στο ακροατήριο του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου, κατά τη συνεδρίαση της 26-1-2024, οι οποίες περιέχονται στα ταυτάριθμα με την πρωτοβάθμια απόφαση πρακτικά, από όλα τα έγγραφα, τα οποία οι διάδικοι επικαλούνται και νόμιμα προσκομίζουν, έστω και για πρώτη φορά ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου (άρθρο 529 παρ. 1α΄ ΚΠολΔ), τα οποία λαμβάνονται υπόψη είτε προς άμεση απόδειξη, είτε προς συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων (άρθρα 395, 591 παρ. 1 ΚΠολΔ), χωρίς όμως η ρητή αναφορά ορισμένων από τα ανωτέρω έγγραφα να προσδίδει σ' αυτά αυξημένη αποδεικτική δύναμη, σε σχέση με τα λοιπά επικαλούμενα και προσκομιζόμενα από τους διαδίκους έγγραφα, για τα οποία δεν γίνεται ειδική για καθένα μνεία, που είναι, όμως, ισοδύναμα και όλα, ανεξαιρέτως, συνεκτιμώνται για την ουσιαστική διάγνωση της ένδικης διαφοράς (ΑΠ 1045/2017, ΑΠ 471/2016, ΑΠ 1628/2003), αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η ανώνυμη εταιρεία με την επωνυμία «XXXXXXXXXXXXXXXXX» αποτελεί μεγάλη εταιρεία τηλεπικοινωνιών, συγχωνεύτηκε, δε, δια απορροφήσεως, δυνάμει της υπ' αριθμ. XXXXXXXXXXXX πράξης του συμβολαιογράφου Αθηνών XXXXXXXXXXXX και της από XXXXXXXXXXXX εγκριτικής απόφασης της Υπηρεσίας Γ.Ε.ΜΗ., ως απορροφώσα εταιρεία, με τις εταιρείες α/ XXXXXX β/

XXXXXXXXXXXX και γ/ έχοντας, πλέον, κατόπιν τροποποίησης του καταστατικού της, την επωνυμία XXXXXXXXXXXX. Κατόπιν αυτών, η εναγομένη αποτελεί εύρωστη εταιρεία και καταλαμβάνει μεγάλο μέρος του τομέα τηλεπικοινωνιακών υπηρεσιών στη χώρα μας. Ο ενάγων τυγχάνει συνδρομητής καρτοκινητής τηλεφωνίας της εναγομένης (ως πάροχο τηλεπικοινωνιών), με τον αριθμό XXXXXXXXXXX, άσκησε, δε, το προβλεπόμενο στο άρθρο 21 παρ. 2 ΓΚΠΔ δικαίωμα εναντίωσης, με την από 28-1-2016 εγγραφή του, κατόπιν σχετικού αιτήματός του α/ στο Ειδικό Μητρώο Αντιρρήσεων που τηρεί η εναγομένη, ως εξαιρούμενος από οποιαδήποτε προωθητική ενέργεια και, β/ στο Μητρώο του άρθρου 11 ν. 3471/2016 (μητρώο «opt out»), το οποίο επίσης τηρεί η τελευταία, για την εξαίρεση από πραγματοποίηση τηλεφωνικών προωθητικών κλήσεων στον αριθμό του κινητού του τηλεφώνου. Εντούτοις, μετά την ημερομηνία εγγραφής του στο Ειδικό Μητρώο Αντιρρήσεων, ο ενάγων έλαβε από την εναγομένη 4 ανεπιθύμητα προωθητικά μηνύματα (sms), στις 14-6-2018, 19-9-2019 και 27-11- 2019, εκ των οποίων τα δύο μηνύματα στις 14-6-2018 και το μήνυμα στις 27-11- 2019 δεν περιλάμβαναν δυνατότητα διαγραφής του αποδέκτη. Ειδικότερα, τα ανωτέρω μηνύματα είχαν το κάτωθι περιεχόμενο: στις 14.6.2018 δέχθηκε 17 το μήνυμα «Μπες στο XXXXX APP και ενεργοποίησε το More πακέτο της επιλογής σου. Σήμερα είναι η τελευταία μέρα που μπορείς να ενεργοποιήσεις ένα πακέτο more. Από αύριο, για να έχεις πρόσβαση στα πακέτα 2.5 ευρώ, θα χρειαστεί να ενεργοποιήσεις βασικό XXXX πακέτο» 2/ και το μήνυμα «Το πακέτο New talk to all and data λήγει απόψε. Μπες στο XXXX APP και ενεργοποίησε το πάλι για λεπτά ομιλίας προς όλους, sms και MB με μία κίνηση», 3/ στις 19.9.2019 έλαβε το μήνυμα «Δώρο έως 12 μήνες Netflix με νέα σύνδεση XXXXX μέχρι 30.9, για να απολαμβάνεις αγαπημένες σειρές, ταινίες, ντοκιμαντέρ! Ενημερώσου εδώ bit.ly/XXXXX ή έλα σε ένα κατάστημα XXXXXXXXXXXX! Για να μη λαμβάνεις προσφορές μπες εδώ bit.ly/XXXXXXXXXX» και 4/ στις 27.11.2019 έλαβε το μήνυμα «Black Friday στα καταστήματα XXXXXXXXXXXX! Έλα έως 30.11 και βρες μοναδικές προσφορές σε smartphones, tablets & accessories! Επιπλέον, κέρδισε 20% της αξίας των συναλλαγών σου σε yellows! Δες εδώ <http://byf.ly/XXXX>». Ο ενάγων μετά τη λήψη κάθε προωθητικού μηνύματος (sms) απέστειλε μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου στην εναγομένη εκφράζοντας την αντίθεσή του και επαναλάμβανε ότι είναι καταχωρημένος στο Ειδικό Μητρώο Αντιρρήσεων και ως εκ τούτου εξαιρούνταν από οποιαδήποτε προω-

θητική ενέργεια. Αντίθετα, η εναγομένη ουδέν έπραξε προς την κατεύθυνση της πραγματικής εξαίρεσής του, απάντησε, δε, στον ενάγοντα (ο οποίος είχε απευθυνθεί προς αυτή παραπονούμενος από 25-5-2018) ηλεκτρονικά i/ στις 14-6-2018, ότι θα έπρεπε να καλέσει στο XXXXXXX, ώστε να γίνει η ταυτοποίηση των στοιχείων του και να περιληφθεί άμεσα στη λίστα των ατόμων, που δεν επιθυμούν να λαμβάνουν επικοινωνία για εμπορική προώθηση προϊόντων και, επέμενε στην ίδια θέση, μέχρι και 20-6-2028, επαναλαμβάνοντας ότι, για λόγους προστασίας των προσωπικών του δεδομένων και ορθής ταυτοποίησης των στοιχείων του, η ικανοποίηση του δικαιώματος πρόσβασης του ενάγοντος, με βάση προηγούμενο αίτημά του, μπορούσε να γίνει μόνο μέσω επίσκεψης φυσικού καταστήματος ή αποστολής συστημένης επιστολής και, ii/ στις 8.11.2019, ότι υπήρξε (αναφερόμενη στο προωθητικό μήνυμα της 19ης-9-2019) «μειονωμένο ατυχές περιστατικό», που οφειλόταν σε εσφαλμένο από αμέλεια χειρισμό υπαλλήλου της, αιτιολογία την οποία επανέλαβε και για το προωθητικό μήνυμα της 27ης -11-2019. Σημειωτέον, ότι τα επανειλημμένα αιτήματα πρόσβασης του ενάγοντος προς την εναγομένη σε τυχόν συγκατάθεσή του για προωθητικά sms και αυτοματοποιημένες κλήσεις δεν ικανοποιήθηκαν αυτοβούλως από την τελευταία, παρά μόνο στις 9-8-2023, μετά την έκδοση της υπ'αρ. XXXXXXXXXXXX απόφασης της ΑΠΔΠΧ, με την οποία δόθηκε εντολή στην εναγομένη να τα ικανοποιήσει. Πράγματι, κατόπιν των υπ' αρ. XXXXXXXXXXXX/15.6.2018, XXXXXXXXXXXX/26.6.2018, XXXXXXXXXXXX/26.6.2018, XXXXXXXXXXXX/26.6.2018, XXXXXXXXXXXX/14.11.2019 και XXXXXXXXXXXX/14.1.2020 καταγγελιών του ενάγοντος, εκδόθηκε η υπ'αρ. XXXXXXXXXXXX απόφασή της Αρχής Προστασίας Δεδομένων Προσωπικού Χαρακτήρα (ΑΠΔΠΧ), με την οποία, αφού ελήφθησαν υπόψη οι έγγραφες απόψεις της εναγομένης και αντικρούστηκαν ως αβάσιμες αυτές επαρκώς, διαπιστώθηκε ότι η καταγγελλόμενη – εναγομένη i/ παραβίασε το άρθρο 21 παρ. 3 ΓΚΠΔ με την αποστολή των 4 προωθητικών μηνυμάτων στον καταγγέλλοντα παρά τη σχετική εναντίωση του και τις επανειλημμένες διαμαρτυρίες του, καθώς και την απένταξη του τηλεφωνικού του αριθμού από το Μητρώο του άρθρου 11 για διάστημα 3 μηνών χωρίς να το ζητήσει ο ίδιος, ii/ παραβίασε το άρθρο 15 παρ. 1, σε συνδυασμό προς το άρθρο 12 παρ. 2, 3 και 4 ΓΚΠΔ, αναφορικά με το δικαίωμα πρόσβασης του καταγγέλλοντος, αφού δεν παρείχε απάντηση στον τελευταίο έστω και αρνητική και, iii/ παραβίασε το άρθρο 25 (1) ΓΚΠΔ, καθότι δεν διέθετε στην πράξη τις απαραίτητες διαδικασίες και τα κατάλληλα μέτρα, προκειμένου να εξασφαλίσει το δικαίωμα εναντίωσης

και τη διακοπή της επεξεργασίας των δεδομένων για τον προωθητικό σκοπό, ώστε να πληρούνται οι προϋποθέσεις του ΓΚΠΔ και να προστατεύονται τα δικαιώματα των υποκειμένων των δεδομένων και, εν τέλει, της επέβαλε, μεταξύ άλλων, πρόστιμο συνολικού ύψους 150.000 ευρώ. Επομένως, οι ανωτέρω συνεχείς ενοχλήσεις στον παράπανω τηλεφωνικό αριθμό από την εναγόμενη, μέσω sms, έλαβαν χώρα, παρά τη ρητή εναντίωση του ενάγοντος και την εγγραφή του στο ειδικό μητρώο, του δημιουργήσαν εκνευρισμό και ψυχική αναστάτωση, παραβιάζοντας την ιδιωτικότητα του, το δικαίωμά του σε ησυχία και, το δικαίωμα που έχει κάθε άνθρωπος σε ηρεμία, προκειμένου να είναι ελεύθερος και να αφήνεται απερίσπαστος να ασχολείται με τις καθημερινές του προσωπικές και επαγγελματικές δραστηριότητες. Η ανωτέρω δυσμενής για τον ενάγοντα κατάσταση εντάθηκε από την αδιάφορη έως περιπαικτική συμπεριφορά των καλούντων στις κλήσεις του και στα ηλεκτρονικά του μηνύματα, με τα οποία διατύπωνε τα παράπονα και τις διαμαρτυρίες του, για τις οποίες (ο ενάγων) δαπάνησε χρόνο, αλλά και προσωπικές δυνάμεις, που όμως απέβησαν άκαρπες, διότι η εναγομένη συνέχισε επί μακρόν να κωφεύει. Η ανωτέρω παράνομη συμπεριφορά της εναγόμενης παραβιάζει την πληροφοριακή αυτοδιάθεση του ενάγοντος και την οικονομική του ελευθερία, υπό την έννοια του δικαιώματος του να επιλέγει ελεύθερα και αβίαστα τυχόν πρόσβασή του στην πληροφόρηση ως προς τα διαθέσιμα προϊόντα κινητής τηλεφωνίας, όσο και ως προς την κατάρτιση σύμβασης, χωρίς να δέχεται συνεχείς οχλήσεις. Για τις ανωτέρω παραβάσεις, η εναγόμενη ευθύνεται εκ του νόμου αντικειμενικά ως υπεύθυνος επεξεργασίας, καθώς η αποστολή μηνυμάτων πραγματοποιείται από υπαλλήλους ή συνεργάτες αυτής, στο όνομα και κατ' εντολή της (αφού αποτελεί τον υπεύθυνο επεξεργασίας), προς εξυπηρέτηση των επιχειρηματικών και οικονομικών της συμφερόντων. Επομένως, η εναγόμενη υπέχει γνήσια αντικειμενική ευθύνη, κατ' άρθρο 922 ΑΚ, αφού όλες οι παράνομες αποστολές μηνυμάτων, που πραγματοποιήθηκαν προς τον ενάγοντα με σκοπό την εμπορική προώθηση των υπηρεσιών της, έγιναν από όργανα/πρόσωπα που βρίσκονται στην υπηρεσία της εναγόμενης και ενεργούν κατ' εντολή της και για λογαριασμό της, υφισταμένης σχέσης πρόσκτησης μεταξύ της εναγόμενης και των προσώπων/οργάνων που προέβησαν στις παράνομες πράξεις. Για τον λόγο αυτό, η εναγόμενη δεν μπορεί να μεταθέτει στους υπαλλήλους αυτής την πλημμέλεια στην αποστολή των ένδικων μηνυμάτων, αλλά και στην ενημέρωση του αρχείου της και ον έλεγχο των απαραίτητων διαδικασιών, διότι ευθύνεται εκ του νόμου

αντικειμενικά ως υπεύθυνος επεξεργασίας, για τις ενέργειες τους, που γίνονται στο όνομα και κατ' εντολή της, προς εξυπηρέτηση των επιχειρηματικών και οικονομικών της συμφερόντων. Ούτε άλλωστε μπορεί να γίνει αποδεκτός ο ισχυρισμός της περί αμελούς χειρισμού υπαλλήλου (αναφορικά με τα μηνύματα της 19ης-9-2019 και 27ης 11-2019), ο οποίος αντί να εξαιρέσει τον ενάγοντα από την αποστολή, τον συμπεριέλαβε στην λίστα αποδεκτών, αφού η εναγομένη κακώς επέλεξε να χρησιμοποιήσει, για την αποστολή των παραπάνω προωθητικών μηνυμάτων, στα πλαίσια προωθητικών της δράσεων, τη χειροκίνητη διαδικασία, που ενείχε κίνδυνο εμφιλοχώρησης λάθους, παρότι διέθετε δυνατότητα αυτόματης συστημικής εξαίρεσης των εγγραφέντων στο Ειδικό Μητρώο Αντιρρήσεων συνδρομητών της, την οποία και εφαρμόζει εν γένει από τις 5-10-2022 και εφεξής, αν και είχε τη δυνατότητα να την εφαρμόσει και για το επίδικο χρονικό διάστημα. Εξάλλου, σύμφωνα και με τις νομικές σκέψεις που προηγήθηκαν, η ευθύνη του προκαλούντος ηθική βλάβη στο υποκείμενο των προσωπικών δεδομένων για χρηματική ικανοποίηση του τελευταίου είναι νόθος αντικειμενική και προϋποθέτει: α) συμπεριφορά (πράξη ή παράλειψη) που παραβιάζει τις διατάξεις του ν. 2472/1997 ή (και) των κατ' εξουσιοδότηση αυτού κανονιστικών πράξεων της Αρχής, β) ηθική βλάβη, γ) αιτιώδη συνάφεια μεταξύ της συμπεριφοράς και της ηθικής βλάβης και, δ) υπαιτιότητα, ήτοι γνώση ή υπαίτια άγνοια, αφενός των περιστατικών που συνιστούν την παράβαση και αφετέρου της πιθανότητας να επέλθει η ηθική βλάβη. Συνεπώς, ο ενάγων από την ανωτέρω παράνομη και υπαίτια προσβολή των προσωπικών του δεδομένων δικαιούται χρηματική ικανοποίηση λόγω της ηθικής βλάβης που υπέστη, ενόψει του ότι συντρέχει στην προκειμένη περίπτωση και το στοιχείο του αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της παράνομης και υπαίτιας ενέργειας και της επελθούσας ηθικής βλάβης. Άλλωστε, για την επιδίκαση της ηθικής βλάβης κατά τη διάταξη του άρθρου 14 του ν. 3471/2006, δεν απαιτείται πέραν της απόδειξης της παράνομης και υπαίτιας συμπεριφοράς που αντιβαίνει στις διατάξεις του ανωτέρω νόμου να γίνει επίκληση και να αποδεχθεί και περαιτέρω επίπτωση της παράνομης επεξεργασίας των δεδομένων και σε άλλα επί μέρους στοιχεία είτε στην περιουσία του ενάγοντος είτε και σε άλλες προστατευόμενες εκδηλώσεις της προσωπικότητας, όπως η τιμή και η υπόληψη κ.λπ., ενόψει του ότι με την απόδειξη της παράνομης και υπαίτιας συμπεριφοράς ουσιαστικά αποδεικνύεται και η ηθική βλάβη, καθώς η παράνομη συμπεριφορά που αντιβαίνει στις διατάξεις του ανωτέρω νόμου συνιστά προσβολή της προσωπικότητας, αφού

προσβάλλεται το υποκείμενο ως προς την έκφανση της πληροφοριακής αυτοδιάθεσης και του απορρήτου της ιδιωτικής ζωής του. Το ύψος, δε, της εύλογου χρηματικής ικανοποίησης κατ' άρθρο 932 ΑΚ, αφού ληφθούν υπ' όψιν όλοι οι προσδιοριστικοί παράγοντες και ιδίως το είδος και η έκταση της προσβολής καθώς και οι εν γένει συνθήκες που έλαβε χώρα, το προσβληθέν έννομο αγαθό, ο βαθμός πταίσματος της εναγόμενης, η έλλειψη συνυπαιτιότητας του ενάγοντος, η οικονομική και κοινωνική κατάσταση των μερών, καθώς και η νομοθετική πρόβλεψη της παρ. 2 του άρθρ. 14 του ν. 3471/2006 περί ελάχιστου ποσού της ευλόγου ηθικής βλάβης, πρέπει να καθορισθεί στο ποσό των 10.000 ευρώ ανά μήνυμα (sms), ήτοι συνολικώς στο ποσό των 40.000 ευρώ και ειδικότερα, λόγω του μερικού περιορισμού στον πρώτο βαθμό, σε 20.000 ευρώ ως καταψηφιστικό και 20.000 ευρώ ως έντοκο αναγνωριστικό. Το ανωτέρω ποσό είναι εύλογο (άρθρο 932 του Α.Κ.), ήτοι ανάλογο με τις ως άνω συγκεκριμένες περιστάσεις της κρινομένης υπόθεσης, αλλά και σύμφωνα με την αρχή της αναλογικότητας, όπως η αρχή αυτή, χωρίς να έχει άμεση εφαρμογή στην ένδικη περίπτωση, εξειδικεύεται με την πιο πάνω διάταξη του άρθρου 932 του ΑΚ για τον προσδιορισμό του ύψους της χρηματικής ικανοποίησης, κατά τα αναλυτικά αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη της παρούσας, σε συνδυασμό με την νομοθετική πρόβλεψη της παρ. 2 του άρθρ. 14 του ν. 3471/2006. Επομένως, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο που έκρινε τα αντίθετα, ήτοι δέχτηκε, μεν, ως νόμιμη και εν μέρει ουσιαστικά βάσιμη της αγωγή, πλην όμως, θεώρησε την διάταξη της παρ. 2 του άρθρου 14 του Ν. 3471/2006 ως αντισυνταγματική, κατά την επιδίκαση του ποσού της χρηματικής ικανοποίησης και επιδίκασε το ποσό των 1.500 ευρώ, έσφαλε κατά την εφαρμογή του νόμου, αφού κατά τα ανωτέρω προκύπτει ότι το Δικαστήριο δεσμεύεται από το ελάχιστο προβλεπόμενο από τη διάταξη του άρθρου 14 του Ν. 3471/2006, η οποία κατά τα διαλαμβανόμενα παραπάνω στη μείζονα σκέψη, δεν είναι αντισυνταγματική, και ο σχετικός λόγος έφεσης πρέπει να γίνει δεκτός. Ακολούθως, και εφόσον δεν υπάρχει άλλος λόγος έφεσης για έρευνα, πρέπει να γίνει δεκτή ως βάσιμη και από ουσιαστική άποψη η έφεση, να εξαφανιστεί η εκκαλουμένη απόφαση στο σύνολό της για το ενιαίο της δικαστικής κρίσης και της αναγκαστικής εκτέλεσης, η οποία θα επιτευχθεί μόνο με την εκτέλεση της παρούσας δευτεροβάθμιας απόφασης (πρβλ. ΕφΑνΚρ 79/2014, ΕφΠειρ (Μον) (Ναυτ) 619/2014 ΤΝΠ Νόμος), αναγκαίως δε και κατά την περί δικαστικών εξόδων διάταξή της που θα καθορισθεί από την αρχή (ΕφΑΘ 1404/2014 Αρμ 2015.288). Ακολούθως, αφού

κρατηθεί η υπόθεση από το παρόν Δικαστήριο και ερευνηθεί κατ' ουσίαν η αγωγή, η οποία είναι παραδεκτή (όπως προαναφέρθηκε στην αρχή της παρούσας) και νόμιμη [στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 11, 14 του ν. 3471/2006, σε συνδυασμό με τα άρθρα 12, 15, 21, 25 του Κανονισμού 2016/679 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 27ης Απριλίου 2016 (ΓΚΠΔ), 57, 59, 229, 340, 345, 346, 914, 922, 932 ΑΚ, 176, 189 παρ. 1, 191 παρ. 2, 907, 908, 947 ΚΠολΔ], πρέπει αυτή να γίνει δεκτή στην ουσία της ως ουσιαστικά βάσιμη και Α/ να υποχρεωθεί η εναγομένη να καταβάλει στον ενάγοντα ως χρηματική ικανοποίηση το ποσό των 20.000 ευρώ και να αναγνωριστεί η υποχρέωσή της να του καταβάλει το ποσό των 20.000 ευρώ, αμφότερα τα ανωτέρω ποσά με τον νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής μέχρι εξοφλήσεως και, Β/ να υποχρεωθεί η εναγομένη να παραλείπει στο μέλλον την επικοινωνία με τον ενάγοντα, στο κινητό του τηλέφωνο με αριθμό xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx, για προωθητικούς διαφημιστικούς σκοπούς, κατά παράβαση των διατάξεων του άρθρου 11 του ν. 3471/2006, σε συνδυασμό με αυτές του ΓΚΠΔ, με την απειλή χρηματικής ποινής ύψους χιλίων (1.000) ευρώ για κάθε παράβαση της υποχρέωσής της. Επίσης, το Δικαστήριο πρέπει να διατάξει την επιστροφή στον εκκαλούντα του παραβόλου, ποσού 150 ευρώ, που κατατέθηκε για το παραδεκτό της εφέσεως, κατ' άρθρο 495 παρ. 3 του ΚΠολΔ (βλ. ανωτέρω). Τέλος, τα δικαστικά έξοδα του εκκαλούντος- ενάγοντος και των δυο βαθμών δικαιοδοσίας πρέπει να επιβληθούν (άρθρα 176, 183 ΚΠΔ) σε βάρος της εφεσίβλητης-εναγομένης, κατόπιν υποβολής σχετικού αιτήματος του (άρθρο 191 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δ.), κατά τα ειδικότερα αναφερόμενα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων .

Δέχεται τυπικά και κατ' ουσία την από 28-6-2024 με αριθμό xxxxxxxxxxxxxx έφεση κατά της 456/2024 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Διαδικασία περιουσιακών-εργατικών διαφορών).

Εξαφανίζει την εκκαλουμένη με αριθμό 456/2024 οριστική απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Διαδικασία περιουσιακών εργατικών διαφορών).

Κρατεί και δικάζει την από 27-7-2023, με αριθμό κατάθεσης XXXXXXXXXX, αγωγή

Δέχεται την αγωγή.

Αναγνωρίζει την υποχρέωση της εναγομένης να καταβάλει στον ενάγοντα, το ποσό των είκοσι χιλιάδων (20.000) ευρώ, νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής.

Υποχρεώνει την εναγομένη να καταβάλει στον ενάγοντα, το ποσό των είκοσι χιλιάδων (20.000) ευρώ, νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής.

Υποχρεώνει την εναγομένη να παραλείπει στο μέλλον την επικοινωνία με τον ενάγοντα, στο κινητό του τηλέφωνο με αριθμό XXXXXXXXXXXXX, για προωθητικούς διαφημιστικούς σκοπούς, κατά παράβαση των διατάξεων του άρθρου 11 του ν. 3471/2006, σε συνδυασμό με αυτές του ΓΚΠΔ.

Απειλεί σε βάρος της εναγομένης χρηματική ποινή ύψους χιλίων (1.000) ευρώ για κάθε παράβαση της παρούσας απόφασης ως προς την αμέσως προηγούμενη διάταξη.

Διατάσσει την επιστροφή στον εκκαλούντα του παραβόλου της έφεσης.

Επιβάλλει σε βάρος της εφεσίβλητης-εναγομένης τα δικαστικά έξοδα του εκκαλούντος-ενάγοντος και για τους δύο βαθμούς δικαιοδοσίας, τα οποία ορίζει στο συνολικό ποσό των δύο χιλιάδων οκτακοσίων (2.800) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στις 31-1-2025, χωρίς να παρίστανται οι διάδικοι και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ